

Na dálku

i na blízko

Indie je země mnoha barev, chutí a vůní značně odlišných od těch, na které jsme zvyklí. Možnost ochutnat je všechny měl otec Jan Pitřinec, děkan farnosti Ústí nad Orlicí, který společně s Charitou Hradec Králové navštívil jižní část této pestrobarevné země.

Jaký byl důvod vaší cesty do Indie?

Královéhradecká diecézní charita v rámci projektu Adopce na dálku každé 2 až 3 roky jezdí za lidmi, kteří mají projekt Adopce na starosti. Vloni charitu napadlo, že by vlastně mohlo být zajímavé pozvat i kněze, jež mají ve svých farnostech lidi, kteří jsou jako dárci zapojeni do Adopce, abychom i my mohli tento projekt poznat zblízka. Navštívili jsme diecéze Bangalore a Belgaum, kde existují podobné organizace jako naše charity, a ty tento projekt na místě koordinují a řídí.

Indické uličky

O co jde v Adopci na dálku?

Jedná se o způsob podpory konkrétních dětí v jejich školním vzdělávání. Funguje to tak, že místní organizátoři velice pečlivě vyberou dítě, které potřebuje pomoc, a ono pak dostává roční příspěvek na to, aby mohlo chodit do školy. Bez pomoci by vzdělání pro tyto děti bylo jen velice těžko dosažitelné. Díky tomu je pak vize jejich budoucího uplatnění v životě úplně jiná.

Potkal jste se s těmito dětmi?

To byla zásadní součást a účel naší cesty: nejen, že se setkáváme s organizátory, ale především s dětmi. Během 2 týdnů jsme navštívili asi 13 škol a několik farností, s mnoha dětmi jsme mluvili, setkali jsme se i těmi, kteří jsou podporováni přímo našimi farníky. Organizátoři se snažili najít v městečkách a vesnicích právě tyto děti a podle toho nám upravovali program.

Jak děti vnímaly tuto pomoc?

Myslím si, že jsou za ni opravdu vděčné, a moc se mi líbilo, že je jim už od začátku vštěpována myšlenka, že vy teď přijímáte pomoc, ale až vyroste, pak vy sami máte pomáhat druhým. A musím říct, že v mnoha případech absolventi tohoto projektu po dokončení vzdělání skutečně pomáhají dál. Jsou to často lidé velmi aktivní

Jan Pitřinec v indické škole.

Bc. ThLic. JAN PITŘINEC, děkan ve farnosti Ústí nad Orlicí. Studium: Lateránská univerzita a akademie Alphonsianum v Římě. Oblíbená kniha: Quo Vadis. Oblíbený biblický text: Žalm 139, Fp 2, 5–11.

ve svých farnostech, z některých dětí se už stali učitelé, a dokonce i kněží. Myslím, že ta pomoc je opravdu velice dobře využita.

Časté téma pro evropské návštěvníky Indie je kulturní šok z mnoha místních odlišností. Jak jste to prožíval?

Já jsem se na to vlastně také chystal, byl jsem zvědavý, jaké to bude, ale reálně nemůžu říct, že bych prožil nějaký šok. Možná za to může propojenost dnešního světa, kdy i člověk jako já už viděl z Indie mnoho obrázků, dokumentů, filmů atd. Navíc díky Matce Tereze jsem už tušil, jaká tam je situace a jak to vypadá v těch nejhudších čtvrtích. Těžko říct, jestli jsem byl nějak šokovaný, ale to neznamená, že by se mě to nedotklo.

Ve chvílích, kdy člověk navštíví nejhudší v jejich vlastních čtvrtích, ve slumech, a vidí ty malé baráčky, podmínky, ve kterých žijí, rodinné situace podporovaných dětí, tak se

Pracoviště krejčího

to člověka opravdu dotkne. Pro některé naše spolucestovatele byl třeba šokem provoz na ulicích. Musím ale říct, že po 5 letech ježdění v Římě jsem se jenom smál a říkal jsem si: Jo, je to trochu hustší, tak dvakrát, třikrát, ale vlastně je to podobné jako v Římě. Snad

Chudí lidé přebírají odpad na smetišti.

jedině až na to, že v Římě se na silnici nepohybuje tolik krav.

Potkal jste se i s indickými křesťany?

Vzhledem k tomu, že na projektu Adopce na dálku spolupracují v Indii katolické diecéze, tak celý kontakt probíhal skrze katolickou církev, i ubytování jsme měli na biskupstvích. Všechny školy, které jsou zapojené do projektu, jsou církevní, byť podobně jako u nás tam nechodí samí křesťané. Byli jsme například ve škole, kde bylo 200 dětí a z nich byl křesťan maximálně jeden; ty školy jsou otevřené pro všechny. Celý náš pobyt byl vlastně poznáváním místní církve, farnosti i toho, jak funguje vedení diecéze.

Jak se liší život křesťana v Indii a u nás v Čechách?

Váránasi, postvátné město na břehu Gangy.

Když to vezmu podle vnějších věcí, tak například u nás, když je slavnostní bohoslužba s biskupem, tak si ministranti vezmou k nošení svíček bílé rukavičky, tam jdou ministranti naboso, ale mají bílé ponožky. Nebo u nás máme kancionály, ale tam mají obrazovky: v katedrále je třeba 20 až 30 obrazovek. Ale to jsou takové vnější věci, nad kterými se člověk pousměje. Ze setkání s farníky, ať už s mládeží, nebo se staršími lidmi, bych ale řekl, že je to v Indii vlastně velice podobné jako u nás. Mají samozřejmě jinou mentalitu, ale problémy, které máme my, tam mají úplně stejné. Třeba to, že děti jsou dnes mnohem radši na telefonu a u obrazovky, než aby se šly osobně někam setkat.

Jak vypadá indická liturgie? Liší se hodně?

Ne, neliší se. Je ale důležité říct, že v Indii, a zvláště v jižní části, kde jsme byli, jsou jednak římské katolíci a jednak je tam ještě syrsko-malabarská církev, která je v jednotě s Římem, je součástí katolické církve, ale má svůj vlastní ritus. V místních kostelích člověk může narazit na tento ritus, ale my jsme vždy byli na mši svatě v římskokatolickém latinském ritu a ta liturgie je vlastně úplně stejná. Sloužil se standardní Římský kánon.

Já jsem slyšel, že mají výrazně odlišné barvy liturgického oblečení.

Ne, ne, kdepak. Je to úplně stejné, možná je to trochu víc obrázkovité, ale s něčím podobným se setkáváme i v Polsku, takže žádné velké překvapení.

Co byl váš největší zážitek z Indie?

Asi bezprostřednost dětí, se kterými jsme se mohli potkat. Zvláště na venkově ty děti byly opravdu bezprostřední a radostné. To byla asi jedna z nejhezčích věcí, co jsem tam zažil.

Děkujeme za rozhovor, ptal se Zbyněk Pavienský

ADOPCE NA DÁLKU Hradec Králové

Adopce na dálku je projekt Diecézní charity Hradec Králové, který pomáhá chudým indickým dětem získat vzdělání a díky českým dárcům jim tak otevírá dveře k lepší budoucnosti.

Spolupráce mezi královéhradeckou diecézí a indickou diecézí Belgaum začala už v roce 2000, o pět let později se projekt rozšířil do arcidiecéze Bangalore. Za 25 let fungování byly do projektu zapojeny již tisíce dětí.

Celý projekt je postaven na dárcích, kteří si na začátku svého zapojení vyberou dítě, které budou podporovat ve studiu. Těmto dětem poté posílají roční příspěvek, který je aktuálně 6 500 Kč. Tím jim přispívají na školné, školní uniformu, aktovku, školní pomůcky, případně na dopravu a ubytování na internátu.

Mezi dětmi a dárci dochází v průběhu podpory ke komunikaci. Studenti posílají každoročně dva dopisy, ve kterých svým dárcům sdělují novinky, vypráví jim o svém studiu a rodině. K letnímu dopisu je navíc připojena fotografie dítěte a jeho vysvědčení, zimní dopis obsahuje vánoční přání. Také dárci mohou zaslat svým dětem dopis, fotografii nebo drobný dárek.

Dárce se nemusí stát pouze jedině, mezi našimi dárci najdeme farnosti, školy, rodiny, nebo firmy, které se na podporu podílejí. Dárci se mohou zapojit i jako spoludárci, kdy dítěti přispívají pouze částečně, nebo mohou zasílat jednorázové příspěvky, které využijí na úhradu školních nákladů pro děti, jež o dárci přišly.

Vedle Adopce na dálku běží i doprovodné projekty, které pomáhají dotvářet dobré podmínky pro vzdělávání. V rámci projektu Podpora zdravotní péče pro děti a jejich rodiny například přispíváme na financování zdravotní péče pro děti a jejich rodiny. Aktuálně také, hlavně díky příspěvkům z Tříkrálové sbírky, probíhá výstavba školy ve vesnici Karadi. Díky pořízení školních autobusů jsme zjednodušili cestu do školy dětem ze vzdálenějších vesnic.

Další informace o podpoře dětí, zapojení do projektu a doprovodných projektech najdete na webových stránkách adopce.hk.caritas.cz. Moc děkujeme všem našim dárcům!

Mgr. Klára Kopecká
koordinátorka projektu